

Nr. 37173/11.01.2011

Catre,

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENAT

Calea 13 Septembrie nr. 1-3, sector 5, Bucuresti, 050711

SECRETAR GENERAL

DOMNULUI SECRETAR GENERAL ION MORARU

Stimate domn,

Cu referire la adresa dv. nr. B 758/08.12.2010, înregistrată la CSA sub nr. 37173/09.12.2010, prin care ne-ați transmis spre avizare, *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România*, facem următoarele precizări:

Am primit și analizat cu deosebit interes propunerea de modificare a Legii nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările în România și de asemenea, am parcurs și expunerea de motive care a determinat această propunere legislativă.

După studierea textului de lege propus de Domnul Deputat, Iulian Iancu - inițiator vă comunicăm, că aceste propuneri legislative vin în contradicție cu prevederile Directivelor Europene în materia asigurărilor obligatorii auto.

1. Reglementările europene în ceea ce privește asigurarea obligatorie de răspundere civilă RCA sunt prevăzute în **Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului**. Această directivă reunește în același document 5 directive emise anterior și anume: Directivele 72/166/CEE, 84/5/CEE, 90/232/CEE, 2000/26/CE și 2005/14/CE, care au fost abrogate prin emiterea acesteia.

Referitor la **propunerea de modificare a art. 4 din Legea nr.136/1995** privind asigurările și reasigurările în România, menționăm ca acesta a fost modificat în 23.06.2005 prin Ordonanța de Urgență nr. 61/2005, modificarea fiind impusă de necesitatea implementării următoarelor directive:

1. **Directiva 72/166/CEE** a Consiliului din 24 aprilie 1972 privind coordonarea legilor din statele membre privind asigurarea de răspundere civilă în legătură cu utilizarea vehiculelor cu motor și legalizarea obligației de asigurare pentru această răspundere (Prima directivă privind asigurarea auto) (Jurnalul Oficial L 103, 02/05/1972, p. 1)

comisia de supraveghere a asigurărilor

2. Directiva 84/5/CEE a Consiliului din 30 decembrie 1983 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule (A doua directivă privind asigurarea auto) (Jurnalul Oficial L 8, 11/01/1984, p. 17)

3. Directiva 90/232/CEE a Consiliului din 14 mai 1990 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule (A treia directivă privind asigurarea auto) (Jurnalul Oficial L 129, 19/05/1990, p. 0033-0035)

4. Directiva 2000/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 mai 2000 privind armonizarea legislației în statele membre privind asigurarea de răspundere civilă auto (A patra directivă privind asigurarea auto) (Jurnalul Oficial L 181, 20/07/2000, p. 0065)

Pin urmare, potrivit art. 4 din *Legea nr. 136/1995 cu modificările și completările ulterioare*, astfel cum a fost modificat prin OUG nr.61/2005, **este obligatorie numai asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de vehicule**, în care raporturile dintre asigurat și asigurător, precum și drepturile și obligațiile fiecărei părți sunt stabilite prin legea sus-mentionată și prin normele adoptate de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor conform legii.

Mai mult decât atât, asigurarea de raspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de vehicule, este o *asigurare de responsabilitate* al carei scop este protectia socială a persoanelor pagubite, a carei obligativitate în România, este impusă astfel cum arătam în cele de mai sus, prin *Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de raspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei raspunderi*, publicată în Jurnalul Oficial L 263/16 din 07.10.2009

Astfel, potrivit art. 3 din directivă, fiecare stat membru are obligația să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că răspunderea civilă pentru pagubele produse de vehiculele care staționează în mod obișnuit pe teritoriul lor este acoperită prin asigurare.

Prin aceste masuri se stabilesc prejudiciile acoperite de asigurare, precum și termenii și condițiile asigurării. Mai mult, statul membru trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că prin contractul de asigurare sunt acoperite și următoarele:

“(a) prejudiciile cauzate pe teritoriul altor state membre, în conformitate cu legislația în vigoare în acele state.

“(b) prejudiciile suferite de resortisanții statelor membre în timpul unei călătorii ce leagă direct două teritorii în care se aplică tratatul, în cazul în care nu există un birou național al asigurătorilor pentru teritoriul traversat; în acest caz, paguba sau vătămarea se despăgubește în conformitate cu legislația internă privind asigurarea obligatorie în vigoare în statul membru pe teritoriul căruia staționează în mod obișnuit vehiculul.”

Din cele aratate mai sus rezultă că eliminarea obligativității încheierii asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de vehicule, în cazul în care se încheie o asigurare facultativă de bunuri (CASCO), care nici macar nu acopera

comisia de supraveghere a asigurărilor

raspunderea civila pentru pagubele produse tertilor, nu este posibila intrucat, contravenind Directivei 2009/103/CE.

Trebuie precizat de asemenea că, asigurătorii autorizați de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor să încheie asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de vehicule, **trebuie să respecte anumite condiții impuse tot prin directivele europene specifice acestui domeniu**, și ca urmare, nu toate societățile de asigurare care sunt autorizate să practice asigurări auto, au dreptul să încheie și asigurări obligatorii de răspundere civilă.

Astfel, potrivit art. 9 din *Directiva 2009/103/CE*, fiecare stat membru este obligat să solicite ca valorile de despăgubire pentru asigurarea RCA care este obligatorie, să fie de minimum:

"(a) în cazul vătămarilor corporale, suma minimă asigurată de 1 000 000 EUR pentru o victimă sau de 5 000 000 EUR pentru o cerere de despăgubire, indiferent de numărul victimelor;

(b) în cazul pagubelor materiale, 1 000 000 EUR pentru o cerere de despăgubire, indiferent de numărul victimelor."

Precizăm că justificarea din expunerea de motive în sensul că se va elimina *"deficiența încheierii unor contracte de asigurare multiple, mai ales în cazurile în care asigurătorul nu este autorizat să încheie contracte de asigurare obligatorie,....."* este eronată, aceste contracte de asigurare nefiind contracte paralele întrucât, obiectul asigurării este diferit: în timp ce la asigurările de bunuri, obiectul asigurării îl constituie anumite bunuri, în cazul asigurării obligatorii de răspundere civilă, obiectul asigurării constă în valoarea patrimonială egală cu despăgubirile pe care ar urma să le plătească asiguratul unei terțe persoane, ca urmare a unui prejudiciu cauzat acesteia și pentru care răspunde potrivit legii civile.

2. Atât la art. 4 din proiectul de lege cât și în expunerea de motive, se face referire la asigurările prin efectul legii, ori, *Legea nr. 136/1995 cu modificările și completările ulterioare* nu mai reglementează asigurări prin efectul legii, ci numai asigurări facultative și asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de vehicule, asigurările prin efectul legii fiind eliminate odată cu abrogarea Decretului nr. 471/1971 cu privire la asigurările de stat.

3. Prin modificarea art. 7 din proiect, în prezent abrogat, se încalcă principiile de tehnică legislativă, care nu permit ca un articol abrogat, să fie modificat.

4. Referitor la exemplul menționat în expunerea de motive, privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren și inundațiilor, reglementată prin *Legea nr. 260/2008* apreciem că intenția legiuitorului a fost aceea de a găsi o soluție ca, **toate construcțiile cu destinație de locuință să fie asigurate pentru riscurile menționate în cuprinsul legii susmenționate**. Ori, în situația în care legiuitorul transformă obligația încheierii asigurării care este expres reglementată printr-o dispoziție

comisia de supraveghere a asigurarilor

legală specială (cu termene și condiții exprese) într-o situație facultativă care, în afara dispozițiilor legale speciale, se ajunge la situația ca asigurații să nu beneficieze de aceleași drepturi pe care legiuitorul le-a avut în vedere când a elaborat actul normativ în discuție.

De asemenea, locuințele care trebuie asigurate pentru riscurile de cutremur, alunecări de teren și inundații prevazute în Legea nr. 260/2008, nici nu fac parte din categoria asigurarilor de raspundere civilă, ci în categoria asigurarilor de bunuri, fapt pentru care nu intră sub incidența prevederilor art. 4 propus de proiect.

În concluzie, considerăm că Legea nr.136/1995 privind asigurările și reasigurările în România a fost modificată prin transpunerea Directivelor Europene și răspunde necesităților pieței de asigurare din România.

Având în vedere toate considerentele expuse mai sus, în temeiul prevederilor art. 5 litera a) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurarilor, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu care Comisia de Supraveghere a Asigurarilor avizează proiectele de acte normative care privesc domeniul asigurărilor sau care au implicații asupra acestui domeniu, apreciem că proiectul de lege contravine directivelor europene.

Cu stimă,

PREȘEDINTE,
ANGELA TONCESCU

